

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/16/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318010119
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8318010119.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Mariána Mačuru na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.11.2020, v trestnej veci proti obžalovanému ml. Q. B. a spol. pre obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a iné, o odvolaniach obžalovaného ml. P. F. a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/23/2018 zo dňa 13.12.2019 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 2 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste v časti týkajúcej sa obžalovaného ml. P. F..

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovanému ml. P. F. , nar. XX.X.XXXX v S., trvale bytom S., toho času vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS K.,

u k l a d á

Podľa § 188 ods. 3 Tr. zákona za použitia § 41 ods. 2, § 36 písm. j), l), § 38 ods. 3 a § 117 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov a 6 (šiestich) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a), ods. 4 Tr. zákona ho na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný ml. P. F. uznaný za vinného v bode 1/ z obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona a v bode 2/ zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 04.05.2017 krátko pred 13.57 hod. spolu s ďalšou doposiaľ presne nestotožnenou osobou v obci Stakčín, okres Snina, prišli na most tvoriaci štátnu cestu v smere na obec Ubľa, okres Snina, vedúci cez koryto rieky Cirocha, na ktorom v tom čase vo vzdialenosti približne 10 m od okraja mosta stál Q. K., opretý o modré zábradlie mosta vysoké 96 cm, ktorého predtým po vzájomnej dohode a s úmyslom od neho pýtať peniaze a cigarety sledovali celou cestou od pohostinstva zv. „U Cvana“ v Stakčíne, kde na moste k nemu pristúpili a pod hrozbou bezprostredného násillia, konkrétne pod hrozbou zhodenia

z mosta a vulgárnych nadávok od neho pýtali peniaze, ktoré im Q. K. odmietol dať, následne do neho doposiaľ nestotožnená osoba najmenej trikrát kopa, a to do oblasti nôh a následne oboma rukami do neho strčila a taktiež obdobným spôsobom do neho strčil aj P. F. a to do oblasti pŕs a ramena, následkom čoho Q. K. prepadol cez zábradlie mosta a dopadol z výšky 5,20 metra do trávnatého porastu na zem v blízkosti koryta rieky, kde za ním zišla doposiaľ presne nestotožnená osoba, ktorá tam do neho najmenej trikrát kopa, čím mu takýmto konaním spôsobili podľa znaleckého posudku z odvetvia chirurgia - traumatológia č. 20/2017 ťažký úraz a to pomliaždenie mozgu, krvácanie do mozgu a pomliaždenie vlasatej časti hlavy s dobou liečenia, ktorá naďalej pokračuje a obmedzeniami v obvyklom spôsobe života najmenej 189 dní s vytvorením podmienok pre vznik trvalých následkov a finančným ohodnotením bolestného 9.095,- eur, M. zdravotnej poisťovni a.s. takýmto konaním spôsobili škodu za poskytnutú zdravotnú starostlivosť vo výške najmenej 12.216,34 eur a J. K. z V. takýmto konaním spôsobili škodu vo forme poplatkov za zdravotnú starostlivosť o Q. K. vo výške najmenej 711,49 eur,

2/ dňa 01.07.2017 v presne nezistenom čase od 18.00 hod. do 19.00 hod. na ulici Mieru, v blízkosti mosta vedúceho cez rieku Cirocha v obci Stakčín, okres Snina, spoločne s ďalšou doposiaľ presne nestotožnenou osobou po tom, ako uvideli V. E. zo Stakčína v podnapitom stave vychádzať z pohostinstva zv. „U Cvana“ v Stakčine, okres Snina, pristúpili k nemu, kde ml. P. F. od neho najprv pýtal peniaze a cigaretu s tým, že ak mu nedá, tak dostane bitku a keď im V. E. odmietol vydať peniaze, tak ho fyzicky napadli tak, že do neho ml. P. F. strčil a to do oblasti ramena, pričom V. E. spadol čelom k zemi, kde zozadu ďalšia doposiaľ presne nestotožnená osoba do neho najmenej trikrát kopa, a to do oblasti nôh, následne mu prehľadávali vrecká nohavíc a bundy, z ktorých mu odcudzili finančnú hotovosť najmenej 2,- eur, čím takýmto konaním spôsobili poškodenému V. E. škodu vo výške najmenej 2,- eur, pričom k jeho zraneniu, ktoré by si vyžadovalo lekárske ošetrenie nedošlo.

Za to podľa § 188 ods. 3 Tr. zákona za použitia § 41 ods. 1, § 36 písm. j), l), § 37 písm. h), § 38 ods. 3, § 117 ods. 1, 2 Tr. zákona mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov nepodmienečne, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku obžalovanému ml. P. F. bola tiež uložená povinnosť zaplatiť poškodenému Q. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B., ul. V. XXX/XX, škodu vo výške 9.095,- eur, M. zdravotnej poisťovni, a.s., pobočka W., K. 5, XXX XX W., škodu vo výške 12.216,34 eur a J. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V., M. XXX/X, škodu vo výške 711,49 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku poškodenú J. K. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Súčasne podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku obžalovaný Q. B., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom W. XX, okres B., bol oslobodený spod obžaloby pre skutky kvalifikované v bode 1/ ako obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona a v bode 2/ ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 04.05.2017 krátko pred 13.57 hod. v obci Stakčín, okres Snina prišli na most tvoriaci štátnu cestu v smere na obec Ublá, okres Snina, vedúci cez koryto rieky Cirocha, na ktorom v tom čase vo vzdialenosti približne 10 m od okraja mosta stál Q. K., opretý o modré zábradlie mosta vysoké 96 cm, ktorého predtým po vzájomnej dohode a s úmyslom od neho pýtať peniaze a cigarety sledovali celou cestou od pohostinstva zv. „U Cvana“ v Stakčine, kde na moste k nemu pristúpili a pod hrozbou bezprostredného násillia, konkrétne pod hrozbou zhodenia z mosta a vulgárnych nadávok od neho pýtali peniaze, ktoré im Q. K. odmietol dať, následne do neho Q. B. najmenej trikrát kopol a to do oblasti nôh a následne oboma rukami do neho strčil a taktiež obdobným spôsobom do neho strčil aj P. F. a to do oblasti pŕs a ramena, následkom čoho Q. K. prepadol cez zábradlie mosta a dopadol z výšky 5,20 metra do trávnatého porastu na zem v blízkosti koryta rieky, kde za ním zišiel Q. B., ktorý tam do neho najmenej trikrát kopol, čím mu takýmto konaním spôsobili podľa znaleckého posudku z odvetvia chirurgia - traumatológia č. 20/2017 ťažký úraz a to pomliaždenie mozgu, krvácanie do mozgu a pomliaždenie vlasatej časti hlavy s dobou liečenia, ktorá naďalej pokračuje a obmedzeniami v obvyklom spôsobe života najmenej 189 dní s vytvorením podmienok pre vznik trvalých následkov a finančným ohodnotením bolestného 9.095,- eur, M. zdravotnej poisťovni a.s. takýmto konaním spôsobili škodu za poskytnutú zdravotnú starostlivosť

vo výške najmenej 12.216,34 eur a J. K. z V. takýmto konaním spôsobili škodu vo forme poplatkov za zdravotnú starostlivosť o Q. K. vo výške najmenej 711,49 eur,

2/ dňa 01.07.2017 v presne nezistenom čase od 18.00 hod. do 19.00 hod. na ulici Mieru, v blízkosti mosta vedúceho cez rieku Cirocha v obci Stakčín, okres Snina, potom ako uvideli V. E. zo Stakčína v podnapitom stave vychádzať z pohostinstva zv. „U Cvana“ v Stakčíne, okres Snina, pristúpili k nemu, kde ml. P. F. od neho najprv pýtal peniaze a cigaretu s tým, že ak mu nedá, tak dostane bitku a keď im V. E. odmietol vydať peniaze, tak ho fyzicky napadli tak, že do neho ml. P. F. strčil a to do oblasti ramena, pričom V. E. spadol čelom k zemi, kde zozadu ml. Q. B. do neho najmenej trikrát kopol a to do oblasti nôh, následne mu prehľadávali vrecká nohavíc a bundy, z ktorých mu odcudzili finančnú hotovosť najmenej 2,- eur, čím takýmto konaním spôsobili poškodenému V. E. škodu vo výške najmenej 2,- eur, pričom k jeho zraneniu, ktoré by si vyžadovalo lekárske ošetrenie nedošlo,

lebo nebolo dokázané, že skutky spáchal obžalovaný.

Proti uvedenému rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podali odvolanie obžalovaný ml. P. F. proti výroku o treste a prokurátor proti všetkým výrokom rozsudku, pričom svoje odvolania následne aj písomne odôvodnili.

Prokurátor v odôvodnení svojho odvolania uviedol, že súd nekriticky vzal do úvahy iba výpovede na hlavnom pojednávaní, ktoré sa zásadným spôsobom odlišovali od výpovedí v prípravnom konaní, kde obžalovaný B. bol jednoznačne usvedčovaný priamym spolupáchateľom, ako aj ďalšími svedkami. Súd u svedka E. prihliadal aj na otázky, ktoré majú celkom zjavne neprípustnú povahu (či si bol na 100 % istý, že na mieste bol aj obžalovaný B.). Naopak, súd nepribral do konania znalca z odboru psychológia za účelom preverenia vierohodnosti výpovedí, o ktorých mal prípadnú pochybnosť a uspokojil sa iba s vysvetlením o nedôvodnom „strachu“ iných svedkov pri ich výpovediach. Súd k predmetnej skutočnosti nevykonal ani konfrontácie svedkov, ktorých výpovede sa líšili. Súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal so skutočnosťou, že vo výpovediach z prípravného konania svedkovia podrobným spôsobom popisujú detailné konanie obžalovaného B., ich výpovede sú v zhode a je vysoko nepravdepodobné, že by v konkrétnych detailoch vypovedali o konaní obžalovaného B. zhodne, pokiaľ by neboli svedkami takéhoto konania. Navrhol ako nevierohodné vyhodnotiť práve zmenené výpovede na hlavnom pojednávaní, nakoľko má zato, že boli vykonané v snahe pomôcť obžalovanému B., kde celkový postoj aj pri výpovedi spoluobžalovaného F. je nelogický, keď najskôr vykonal vyhlásenie o vine, ktoré bolo súdom riadne prijaté a v závere konania navrhol, resp. ponechal na úvahu súdu vzatie takto vykonaného vyhlásenia späť. Na základe takého postupu má zato, že pri vzájomnom porovnaní výpovedí je logicky záver o pravdivosti prvotnej výpovede, kedy obžalovaný ešte nebol konfrontovaný, resp. nemal vedomosť o výpovediach iných svedkov o dôkaznej situácii a teda nemal dôvod „taktizovať“ pri svojej výpovedi a vypovedal o skutočnostiach, ktoré sa skutočne stali spôsobom, ako sa skutočne stali a o páchateloch, ktorí ich skutočne spáchali. Podľa jeho názoru neskoršie výpovede už boli ovplyvnené vyššie popísanými okolnosťami, predovšetkým znalosťou dôkaznej situácie obžalovaným P. F. a teda logicky aj snahou o zbavenie sa vlastnej trestnej zodpovednosti, ako aj trestnej zodpovednosti spoluobžalovaného Q. B.. Naopak je podľa neho zrejmé, že svedkovia X. a Y. sú blízkymi kamarátmi obžalovaných, majú blízke vzťahy a teda ich výpovede navrhol hodnotiť ako nevierohodné. Vzhľadom k vyššie uvedenému navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný ml. P. F., prostredníctvom svojho obhajcu, v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že podľa jeho názoru napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu zákona v neprospech obžalovaného mladistvého a uložená výmera trestu odňatia slobody je nezákonná a neprimeraná a neprimerané je aj jeho zaradenie na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia. Súd podľa neho nesprávne aplikoval niektoré ustanovenia Trestného zákona alebo ich nesprávne interpretoval. Pre ukládanie trestu platia v prípade mladistvého zásady, ktoré ustanovuje Tr. zákon v § 97. Účelom trestu u mladistvého je podľa § 97 ods. 1 Tr. zákona predovšetkým vychovať ho na riadneho občana, pričom trest má zároveň pôsobiť na predchádzanie protiprávných činov a primerane chrániť aj spoločnosť; uložený trest má súčasne viesť k obnoveniu narušených sociálnych vzťahov a k začleneniu mladistvého do rodinného a sociálneho prostredia. Podľa § 97 ods. 3 Tr. zákona pri ukladaní trestu treba prihliadať na osobnosť mladistvého, jeho vek, rozumovú a mravnú vyspelosť, zdravotný stav, na jeho osobné, rodinné a sociálne pomery, pričom musia byť primerané povahe a závažnosti spáchaného činu a majú

viest' k začleneniu mladistvého do rodinného a sociálneho prostredia tak, aby predchádzali protiprávnym činom. Poukázal na to, že na hlavnom pojednávaní po prednesení obžaloby prokurátorom po príslušnom poučení vyhlásil podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Následne sa kladne vyjadril k súdom zisťovaným skutočnostiam v zmysle § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Tr. poriadku a súd uznesením právoplatne prijal jeho vyhlásenie, že je vinný zo žalovaného skutku. V prípade spáchania uvedeného trestného činu zákonodarca ustanovil s poukazom na ustanovenie § 34 ods. 6 Tr. zákona, že súd musí povinne ukladať trest odňatia slobody, či už vo forme podmieneného odkladu jeho výkonu alebo ako nepodmienečný. Zdôraznil, že podľa zákonnej úpravy sa pri každom trestnom čine mladistvého najskôr upraví hranica trestnej sadzby podľa § 38 Tr. zákona (pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností). Súd v danom prípade mal za preukázaný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v prospech obžalovaného, keď vo výroku rozsudku uviedol že obžalovaného odsúdil podľa § 188 ods. 3 Tr. zákona, za použitia § 41 ods. 1, § 36 písm. j), l), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona. Napriek tomu súd postupoval nezákonne a v jeho neprospech a vo výmere uloženého trestu odňatia slobody 6 rokov, aj keď to uviedol vo výroku, neaplikoval ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zákona s poukazom na § 117 ods. 1 Tr. zákona a to, že ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Pritom poukázal na príslušné ustanovenia Tr. zákona a uviedol, že podľa

§ 117 ods. 1 Tr. zákona trestné sadzby odňatia slobody ustanovené v tomto zákone sa u mladistvých znižujú na polovicu; horná hranica zníženej trestnej sadzby nesmie prevyšovať sedem rokov a dolná hranica zníženej trestnej sadzby dva roky. Podľa

§ 117 ods. 2 Tr. zákona nepodmienečný trest odňatia slobody môže súd mladistvému uložiť len za podmienky, že by vzhľadom na okolnosti prípadu, osobu mladistvého alebo vzhľadom na predtým uložené opatrenia uloženie iného trestu zjavne nevedlo k dosiahnutiu účelu trestu podľa tohto zákona. Obžalovaný má za to, že ak súd neuvažoval o nepodmienečnom treste odňatia slobody, potom trest odňatia slobody uvedený v odseku 1 na dosiahnutie účelu postačuje. Teda súd mal ukladať maximálny trest v hornej hranici 7 rokov znížený o 1/3 pri aplikácii ustanovení § 38 ods. 3 Tr. zákona s poukazom na § 117 ods. 1 Tr. zákona a potom nepodmienečný trest odňatia slobody 6 rokov je podľa neho nezákonný. Podľa jeho názoru mu mal súd ako mladistvému ukladať trest vo výmere od 24 až do 56 mesiacov. Ďalej obžalovaný ml. P. F. uviedol, že súd postupoval neprímerane prísne a v rozpore s osobitnými ustanoveniami § 117 Tr. zákona, keď ho doteraz netrestaného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Neprihliadol pritom na jeho osobnosť, vek, rozumovú a mravnú vyspelosť, zdravotný stav, na stupeň a povahu narušenia a na účel trestu u mladistvého a nevyhnutnosť obnovenia narušených sociálnych vzťahov a k začleneniu mladistvého do rodinného a sociálneho prostredia. To, že súd má odborne (možno aj znaleckým dokazovaním) a dôkladne zvažovať u ml. obžalovaného kde a do akého ústavu na výkon trestu odňatia slobody ho zaradiť osobitne ustanovuje aj § 117 ods. 5 Tr. zákona, podľa ktorého súd môže rozhodnúť, že v ústave na výkon trestu pre mladistvých sa vykoná trest aj u mladistvého, ktorý už prekročil osemnásť rok svojho veku; pritom prihliadne najmä na dĺžku trestu a na stupeň a povahu narušenia mladistvého. Tvrdí, že v danom prípade postačuje a bude jeho náprava lepšie zaručená zaradením aj do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 4 Tr. zákona, aj s poukazom na § 97 Tr. zákona. Na podopretie svojich právnych úvah v rámci princípu právnej istoty tiež poukázal na analogické rozhodnutia v prípadoch mladistvých obžalovaných a to uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Tdo/4/2012 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/46/2016 z 23. 06. 2016. Z vyššie uvedených dôvodov preto navrhol, aby odvolací súd časť výroku napadnutého rozsudku týkajúci sa výšky trestu a jeho zaradenia pre výkon uloženého trestu odňatia slobody podľa § 321 ods. 1 písm. d) a e) Tr. poriadku zrušil a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku rozhodol sám rozsudkom vo veci a uložil mu, ako mladistvému obžalovanému, podľa § 188 ods. 3 Tr. zákona, za použitia § 41 ods. 1, § 36 písm. j) l), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, 3, § 117 ods. 1, 2 Tr. zákona trest odňatia slobody v polovici zníženej trestnej sadzby v rozmedzí 24 až 56 mesiacov a podľa § 48 ods. 4 Tr. zákona ho pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný P. F. aj svojím vlastným podaním podaným v ÚVV K. dňa 13.7.2020 nielen odôvodnil svoje odvolanie, ale tiež rozšíril výroky, proti ktorým smeruje. Uviedol totiž, že on žalované skutky nespáchal a žiadal, aby jeho vec bola opätovne vyšetrená a dôkazy zopakované.

V súvislosti s týmto podaním je však potrebné zdôrazniť, že obžalovaný proti výroku o vine odvolanie nie je oprávnený podať, pretože vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe a

súd v tomto rozsahu jeho vyhlásenie prijal [§ 307 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku]. Naviac, rozsudok bol obžalovanému P. F. oznámený 13.12.2019 a lehota na podanie odvolania uplynula 30.12.2019. Preto by takéto odvolanie aj proti výroku o vine bolo potrebné považovať ako podané oneskorene (§ 309 ods. 1 Tr. poriadku).

V súlade s uvedeným na základe podaných odvolaní krajský súd v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť iba napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podali odvolatelia odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, a dospel k záveru, že odvolania sú čiastočne dôvodné, ale iba vo vzťahu k výroku o treste v časti týkajúcej sa obžalovaného ml. P. F..

Pokiaľ ide o odvolanie v časti týkajúcej sa obž. ml. P. F., podľa obsahu spisu po tom, čo obžalovaný na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení (vrátane neodvolateľnosti vyhlásenia a nenapadnuteľnosti opravným prostriedkom) vyhlásil, že je vinný zo skutkov uvedených v obžalobe a čo aj kladne odpovedal na otázky uvedené v ustanovení § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Tr. poriadku, prvostupňový súd prijal jeho vyhlásenie a vo vzťahu k nemu vykonal len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a s výrokom o náhrade škody.

Na základe takto vykonaného dokazovania prvostupňový súd dospel k záveru, že pri prevahe pohľadujúcich okolností, s prihliadnutím na ťažkú ujmu na zdraví spôsobenú poškodenému Q. K., ktorého s nestotožneným spolupáchateľom z mosta zhodil len preto, že mu odmietol dať peniaze a cigarety, je potrebné na dosiahnutie účelu trestu uložiť mu úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov nepodmienečne. Tento trest považuje za uložený bližšie k spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby a v súlade s ust. § 97 ods. 1 a § 117 ods. 1, 2 Tr. zákona.

S uvedeným záverom prvostupňového súdu však nie je možné súhlasiť, pretože nesprávne aplikoval osobitné ustanovenia o stíhaní mladistvých, ale aj ustanovenia o úhrnnom treste, o príťažujúcich okolnostiach a v konečnom dôsledku aj o zákaze dvojitého pričítania tej istej okolnosti.

Predovšetkým je potrebné zdôrazniť, že účel trestu u mladistvého páchatel'a nevyplýva len z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona, ale že toto ustanovenie je v prípade mladistvých páchatel'ov doplnené ust. § 97 Tr. zákona.

Podľa § 97 ods. 1 Tr. zákona účelom trestu u mladistvého je najmä vychovať ho na riadneho občana, pričom trest má zároveň pôsobiť na predchádzanie protiprávnych činov a primerane chrániť aj spoločnosť; uložený trest má súčasne viesť k obnoveniu narušených sociálnych vzťahov a k začleneniu mladistvého do rodinného a sociálneho prostredia.

Podľa § 97 ods. 3 Tr. zákona pri ukladaní trestu, ochranného opatrenia alebo výchovného opatrenia treba prihliadať na osobnosť mladistvého, jeho vek, rozumovú a mravnú vyspelosť, zdravotný stav, na jeho osobné, rodinné a sociálne pomery, pričom musia byť primerané povahe a závažnosti spáchaného činu a majú viesť k začleneniu mladistvého do rodinného a sociálneho prostredia tak, aby predchádzali protiprávnym činom.

Pri rozhodovaní o treste odňatia slobody u mladistvého je potrebné mať na zreteli aj ust. § 117 ods. 2 Tr. zákona, podľa ktorého nepodmienečný trest odňatia slobody môže súd mladistvému uložiť len za podmienky, že by vzhľadom na okolnosti prípadu, osobu mladistvého alebo vzhľadom na predtým uložené opatrenia uloženie iného trestu zjavne nevedlo k dosiahnutiu účelu trestu podľa tohto zákona.

Podľa § 117 ods. 1 Tr. zákona trestné sadzby odňatia slobody ustanovené v tomto zákone sa u mladistvých znižujú na polovicu; horná hranica zníženej trestnej sadzby nesmie prevyšovať sedem rokov a dolná hranica zníženej trestnej sadzby dva roky.

U obž. ml. P. F., keďže v čase páchania trestných činov bol mladistvý, bolo v súlade s rozhodovacou praxou súdov (viď R 32/2009) potrebné v prvom rade trestnú sadzbu za obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 3 Tr. zákona (10 až 15 rokov) upraviť podľa § 117 ods. 1 Tr. zákona a v súlade s týmto ustanovením ju znížiť na 2 roky až 7 rokov.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že obž. ml. F. pre trestný čin odsúdený doposiaľ nebol. Za priestupok bol postihnutý jedenkrát, keď bol napomenutý pre požívanie alkoholu. Ako už bolo uvedené, na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že skutky spáchal a vyjadril aj ľútosť nad ich spáchaním. Aj keď, zjavne pod vplyvom vývoja dokazovania vo vzťahu k obž. ml. B., svoje výpovede následne zmenil, je možné u neho konštatovať dve poľahčujúce okolnosti a to že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život a že sa k spáchaniu trestného činu priznal a úprimne ho oľutoval [§ 36 písm. j), l) Tr. zákona]. Pri prevahe poľahčujúcich okolností bolo potrebné podľa § 38 ods. 3 Tr. zákona vykonať úpravu hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby jej znížením o jednu tretinu, teda na 64 mesiacov (5 rokov 4 mesiace).

Vzhľadom na to, že obž. ml. F. dvoma skutkami naplnil znaky dvoch úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, bolo potrebné vykonať úpravu hornej hranice trestnej sadzby odňatia slobody (64 mesiacov) podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona jej zvýšením o jednu tretinu a po takejto úprave by bola trestná sadzba úhrnného trestu odňatia slobody 2 roky až 7 rokov a jeden a pol mesiaca. Takéto zvýšenie hornej hranice by však bolo v rozpore so zásadou upravenou v § 117 ods. 1 Tr. zákona, v zmysle ktorej u mladistvých horná hranica trestnej sadzby nesmie prevyšovať 7 rokov a dolná hranica 2 roky. Preto bolo potrebné trest odňatia slobody ukladať v rámci sadzby 2 rokov až 7 rokov.

Pokiaľ prvostupňový súd pričítal obžalovanému ml. F. aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zákona, teda že spáchal viac trestných činov, tak nepostupoval správne. Táto okolnosť bola totiž zohľadnená pri úprave trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona a opätovné prihliadnutie na tú istú okolnosť by bolo v rozpore s ust. § 38 ods. 1 Tr. zákona.

Čo sa týka osobnosti obž. ml. F., jeho vyspelosti a možnosti jeho výchovy na riadneho občana, tak vcelku kladne ho hodnotí Spojená škola internátna v Snine, podľa ktorej je pracovitý žiak, plní si vždy povinnosti a úlohy bez vyzvania vyučujúceho, do školy prichádza včas a pripravený, dochádzka je vzorná, v prospechu patrí medzi lepších žiakov v triede a v kolektíve je obľúbený. Je nekonfliktný, tichý, nevyvoláva žiadne incidenty ani problémy.

Menej pozitívne zistenia vyplývajú zo správy ÚPSVaR Humenné a správy Detského domova Snina. Podľa nich sa často správa neprimerane, vulgárne a agresívne. Pretrváva u neho problémové správanie, úteky zo školy, nedodržiavanie vychádzok a z detského domova, krádeže. Napriek opakovaným realizovaným opatreniam v detskom domove u neho nedošlo k náprave. Preto bol umiestnený v reedukačnom centre, avšak po návrate sa správanie obž. ml. F. zmenilo len na chvíľu. Neustále klame, zavádza, nikoho nerešpektuje, neuznáva žiadne pravidlá a normy, je agresívny, obviňuje všetkých naokolo, neprijíma kritiku a nepozná sebakritiku.

Zo znaleckého posudku z odboru psychológia vyplýva, že u obž. ml. P. F. ide o osobnosť extrovertovane socializovanú, emočne nezrelú, impulzívnu, egocentrickú, so zníženou frustračnou toleranciou. Je málo tolerantný, popudlivý, dráždivý. Voči morálnym zásadám je ľahostajný. Regulácia prostredníctvom rozumových zložiek je oslabená, vznikajú inadekvátne riešenia. V afektívne napätých situáciách možno u neho očakávať neadekvátne správanie. Psychopatizácia osobnosti je vysoko pravdepodobná. Prognóza ďalšieho rozvoja osobnosti obžalovaného bude závisieť od sociálneho prostredia, v ktorom sa bude pohybovať, tiež od jeho schopnosti naučiť sa rešpektovať zákony a pravidlá spoločnosti.

Prihliadajúc na účel trestu u mladistvého, ktorým je podľa § 97 ods. 1 Tr. zákona predovšetkým vychovať ho na riadneho občana, pričom trest má zároveň pôsobiť na predchádzanie protiprávných činov a primerane chrániť aj spoločnosť, pričom uložený trest má súčasne viesť k obnoveniu narušených sociálnych vzťahov a k začleneniu mladistvého do rodinného a sociálneho prostredia, podľa odvolacieho súdu je primeraný nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov. Podmienečný odklad výkonu trestu do úvahy neprichádzal a to vzhľadom na okolnosti prípadu, na osobu mladistvého a tiež vzhľadom na to, že predtým uložené opatrenia či už v detskom domove alebo pobytom v reedukačnom centre nevedli k náprave.

Prihliadajúc na mieru narušenia obžalovaného ml. P. F. a na závažnosť činu, a keďže pred spáchaním žalovaných trestných činov obžalovaný nebol vo výkone trestu odňatia slobody, tak pre výkon uloženého trestu ho je potrebné zaradiť do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd výrok o treste v časti týkajúcej sa obžalovaného ml. P. F. zrušil a sám vo veci rozhodol.

Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora, ktorým namieta oslobodenie obžalovaného ml. Q. B. spod obžaloby, tak v tejto časti odvolací súd odvolanie nepovažuje za dôvodné.

Za nedôvodné považuje aj odvolacie námietky prokurátora, že súd vzal do úvahy iba výpovede na hlavnom pojednávaní, že na preverenie vierohodnosti výpovedí nepribral znalca z odboru psychológia a že nevykonával ani konfrontácie svedkov. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že prokurátor nie je v konaní pred súdom len nestranným divákom, ale že je stranou v konaní, o obžalobe ktorej sa pred súdom koná a ktorá nesie aj zodpovednosť za dokázanie skutku, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu. Trestný poriadok účinný od 01.01.2006 priniesol odstránenie vyšetrovacej zásady zo súdneho konania, s čím je spojené dôkladné uplatnenie zásady zodpovednosti prokurátora za dokázanie viny obžalovaného, teda zásady „dôkazného bremena“. Vykonávanie dôkazov v súdnom konaní, ktoré strany nenavrhli alebo nezabezpečili, je podľa aktuálnej právnej úpravy možnosťou, nie však už povinnosťou súdu.

Pokiaľ teda prokurátor na hlavnom pojednávaní nenavrhol postupom podľa § 258 ods. 4 alebo § 264 Tr. poriadku vysvetlenie podstatných rozporov oproti skorším výpovediam, alebo nenavrhol vykonať konkrétny dôkaz, nemôže následne nesplnenie si svojich povinností vyplývajúcich mu z ust. § 2 ods. 10 Tr. poriadku prenášať na súd, pretože súd rozhoduje ako nestranný a nezávislý orgán (§ 10 ods. 2 Tr. poriadku), ktorého úlohou nie je iniciatívne zhromažďovať dôkazy na usvedčenie obžalovaného.

To isté platí aj o v odvolaní prokurátora namietaných neprípustných otázkach. Je síce pravdou, že niektoré položené otázky boli sugestívne a kapciózne, ale prokurátor na hlavnom pojednávaní nielenže takto položené otázky nenamietal, ale dokonca sám takéto otázky kládol, napríklad vo vzťahu k obž. B. „je pravdou, že ste od ľudí pýtali peniaze?“, alebo vo vzťahu k svedkovi V. Y. „01.07.2017 mal Váš brat byť na páskovaní taekwonda v Snine. Viete si spomenúť, či ste ho v tento deň čakali na stanici?“ a iné.

Napriek uvedenému je možné konštatovať, že v konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané dôkazy v rozsahu nevyhnutnom pre spravodlivé rozhodnutie tak, ako to predpokladá ust. § 2 ods. 10 Tr. poriadku. Okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol dôkazy, ktoré boli v konaní pred súdom prvého stupňa vykonané, pričom uviedol aj ako jednotlivé dôkazy vyhodnotil a akými úvahami sa správal, keď dospel k záveru prezentovanému v oslobodzujúcom výroku svojho rozhodnutia.

Z obsahu spisu je zrejmé, že prokurátor žiadne návrhy na doplnenie dokazovania nemal. Nesúhlasí však s tým, ako prvostupňový súd vykonané dôkazy hodnotil.

V tejto súvislosti však odvolací súd musí zdôrazniť, že jedinými priamymi dôkazmi, o ktoré prokurátor opiera svoje závery o vine obžalovaného ml. Q. B. je výpoveď spoluobžalovaného ml. P. F. a svedecká výpoveď ml. K. H.. Vo vzťahu k týmto dôkazom sú ale dané viaceré skutočnosti, ktoré vyvolávajú závažné pochybnosti o ich hodnovernosti.

Vo všeobecnosti platí, že na preukázanie viny obžalovaného súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávanom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých svedok vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka

(poškodeného) k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom, či zamestnávateľskom vzťahu, príp. v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného (často hmotného) záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčiny (vyplývajúce, či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným), ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

Po takomto zhodnotení vykonaných dôkazov je aj podľa odvolacieho súdu nepochybné, že výpovede P. F. a K. H. takýmto presvedčivými a vierohodnými dôkazmi nie sú. Okrem podstatných rozporov vo výpovediach obž. F. a svedka H., ich tvrdenia nie sú potvrdené inými dôkazmi, ale naopak, sú inými dôkazmi spochybnené alebo priamo vyvrátené.

V prvom rade vo výpovediach obž. ml. P. F. a svedka ml. K. H. sú podstatné rozpory v ich vlastných výpovediach, ale aj medzi ich výpoveďami navzájom. Tieto rozpory sa týkajú skutočnosti, či obžalovaný ml. B. do poškodeného Q. K. kopol, či ho kopol aj na moste alebo len pod mostom, či pod mostom za poškodeným K. vôbec bol a či pod mostom bol sám alebo tam bol so spoluobžalovaným ml. F.. Ich výpovede sa menili aj ohľadom toho, kto od poškodených ako prvý pýtal peniaze a cigarety, kto sa s kým stretol a kde. Napokon na hlavnom pojednávaní tak obž. F., ako aj svedok H. už tvrdili, že obž. B. pri predmetných skutkoch ani nebol. Svedok H. navyše tvrdil, že ľudia v Stakčíne a B. X. mu hovorili, že to spravil P. F. a B. X., a tiež že ho predtým obž. F. nútil, aby klamal na B..

Pri skutku 2/ bol samozrejme prítomný aj poškodený V. E.. Ten však v dôsledku ovplyvnenia alkoholickými nápojmi k skutku presne vypovedať nevedel. Na hlavnom pojednávaní zotrval len na tom, že sa skutok stal a že tam bol isto aj obž. ml. F.. Svedok síce spočiatku tvrdil, že pri skutku bol aj obž. B., toho však pri rekognícii opakovane neopoznal a na hlavnom pojednávaní uviedol, že nevie či tam B. skutočne bol, ale že mu to povedal B. X..

Svedok B. X. poprel, aby o trestných činoch niečo vedel. Uviedol, že v deň, keď malo dôjsť k skutku 1/, on s M. H. iba sedel v parku, kde videl sedieť aj Q. B., P. F. a K. H. a že pri moste videl sanitku. Svedkyňa M. H. však uviedla, že síce v parku so B. X. sedela, ale sanitku ani F. nevidela (podľa výpovede na hlavnom pojednávaní nevidela ani K. H.).

Ako nehodnoverné sa ukázali aj svedecké výpovede M. X. a Q. H.. Svedkyňa M. X. vypovedala, že od kamarátky F. X. počula, že obžalovaní F. a B. zhodili z mosta chlapa a že s oboma sa v ten deň stretla v parku. Predtým uviedla, že so B. a K. H. v daný deň nebola, ale že bola s P. F., ktorý jej povedal, že chlapa z mosta zhodili B. s K. H.. Podľa pracovníčok Detského domova v Snine V. V. R., J. P. H., V. V. S. a W. F. však M. X. uviedla, že ju Q. H. naviedla, aby vypovedala proti B.. Následne M. X. na hlavnom pojednávaní vypovedať odmietla s odôvodnením, že by si svojou výpoveďou mohla prívodiť trestné stíhanie.

Svedkyňa Q. H. tvrdila, že za ňou prišiel do izby Q. B. a priznal sa jej, že to spravil a že zhodili chlapa z mosta. Pred pracovníčkami Detského domova v Snine V. V. R., J. P. H., V. V. S. a W. F. však následne priznala, že si to vymyslela a že nenávidí Q. B..

V súvislosti s tým je potrebné poukázať na správu Detského domova v Snine a výpoveď svedkyne J. P. H., podľa ktorých obž. ml. Q. B. v kolektíve detí nebol obľúbený, čo môže byť spôsobené prevažnou väčšinou rómskych detí, ale aj tým, že mal viac peňazí ako oni, lebo okrem vreckového mu peniaze stále dával aj otec.

Účasť obž. ml. Q. B. na skutku 1/ spochybňuje aj svedecká výpoveď W. X., podľa ktorého dňa 4.5.2017 bol v parku v Stakčíne, ale Q. B. v ten deň nevidel, stretol tam však K. H., P. F. a B. X.. Svedok potvrdil aj tvrdenia obž. ml. Q. B., že chodil na tréningy, z ktorých sa vracal okolo pol ôsmej až trištvrté na osem večer. Dodal tiež, že deti z detského domova boli so B. kamaráti, keď mal peniaze, ale keď ich nemal, tak na neho „srali“.

Pochybnosti o vine obžalovaného ml. Q. B. výrazne zosilňujú najmä ďalšie dôkazy. Vo vzťahu ku skutku 1/ je to správa SAD Humenné, správa ZŠ Snina a výpis z triednej knihy. Z nich vyplýva, že Q. B. bol ako chovanec detského domova umiestnený v Stakčíne a dochádzal do základnej školy do Sniny, pričom pre účely zakúpenia cestovných lístkov bol držiteľom jednej čipovej karty. Zo záznamov o používaní predmetnej čipovej karty je zrejmé, že predmetný deň 4.5.2017 bol zakúpený cestovný lístok na zastávke Stakčín o 7:08 h. do zastávky Snina, a druhý cestovný lístok bol vydaný až o 17:25 h. na zastávke Snina do zastávky Stakčín, pričom iný lístok v daný deň vydaný nebol. Dňa 4.5.2017 bol obž. Surinčák prítomný v ZŠ v Snine na všetkých šiestich vyučovacích hodinách, posledná hodina skončila o 13:05 h. s tým, že bol ešte aj na obede.

Aj keď nie je možné vylúčiť, že si čipovú kartu mohli osoby zameniť, tak na strane druhej uvedené skutočnosti zodpovedajú obrane obžalovaného, podľa ktorej bol celý deň v Snine, a že teda do Stakčína sa vrátil až po skončení tréningu v taekwonde, a nemohol sa tak dopustiť skutku v Stakčíne, ku ktorému došlo krátko pred 13:57 h. Je totiž ťažko predstaviteľné, aby sa obž. B. po skončení školy o 13:05 h. stihol ešte naobedovať, potom cestovať zo Sniny do Stakčína (vyše 8 km) s tým, že si nezakúpi cestovný lístok cez čipovú kartu, následne pred 13:57 h. (vtedy posádka RZP prijala pokyn operačného strediska na zásah v Stakčíne) by sa stretol so spolupáchateľmi, spáchal trestný čin, vrátil by sa do Sniny opäť bez zakúpenia cestovného lístka cez čipovú kartu, šiel by na tréning a napokon o 17:25 h. si už cez čipovú kartu zakúpil cestovný lístok v Snine na cestu do Stakčína. Navyše, možnosťou zámeny čipovej karty sa orgány činné v trestnom konaní ani nezaoberali a neobjasňovali ju.

Rovnaké pochybnosti vo vzťahu k vine obž. B. v bode 2/ vyvolávajú svedecké výpovede V. Y., W. X., C. W. a B. B.. Skutok v bode 2/ bol spáchaný 1.7.2017 v Stakčíne. Zdôrazniť je tu tiež potrebné, že obž. B. sa v detskom domove v Stakčíne od 30.06.2017 do 31.07.2017 nenachádzal, ale že sa nachádzal u svojich rodičov v obci Príslop (vzdialenej od Stakčína cca 13 km, od Sniny 19,5 km), ktorí ho prevzali domov 30.06.2017. Dňa 01.07.2017 sa obž. B. zúčastnil tzv. páskovania v taekwonde v Snine, čo potvrdzuje aj zoznam z predmetného páskovania Slovenskej asociácie taekwondo. Podľa svedkov páskovanie trvalo od 9:00 do 15-16:00 h. Po jeho skončení šli obžalovaný B., B. B. a W. X. na vlak do Stakčína s tým, že následne obžalovaného zo Stakčína do Príslopu odviezol V. Y., ktorý je bratom W. X.. V takomto prípade je však v podstate vylúčené, aby sa obž. ml. B. dopustil medzi 18:00 a 19:00 h. skutku 2/, pretože nie je zrejmé, ako sa v prázdninovú sobotu mohol ešte následne vrátiť z Príslopu do Stakčína a po skutku potom opäť do Príslopu.

V rámci úvah o vine nie je možné opomenúť ani následné správanie sa obžalovaných a spôsob ich života. Kým obž. ml. B. nemá v registri trestov a ani v registri priestupkov žiaden záznam, a aj po skutkoch uvedených v obžalobe žil riadnym spôsobom života, tak obž. ml. F. je opäť trestne stíhaný pre ďalší zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona, pre ktorý je aj v súčasnosti vo väzbe (konanie vedené pred Okresným súdom Humenné sp. zn. 1T/66/2020).

Po starostlivom uvážení všetkých uvedených skutočností jednotlivo i v ich súhrne ani odvolací súd nemohol dospieť k inému záveru, než k akému dospel aj prvostupňový súd, teda že sú o vine obž. ml. Q. B. také závažné pochybnosti, ktoré nedovoľujú urobiť záver o tom, že sa spoločne s obž. ml. P. F. dopustil žalovaných skutkov.

Preto aj podľa názoru odvolacieho súdu tá časť rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým obžalovaného ml. Q. B. spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Tr. poriadku, teda že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný, oslobodil, je v súlade so zákonom.

Vzhľadom na tieto skutočnosti odvolací súd na podklade odvolaní obžalovaného ml. P. F. a okresného prokurátora zrušil len výrok o treste týkajúci sa obž. ml. P. F. a sám vo veci rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Keďže krajský súd zrušil len výrok o treste v časti týkajúcej sa obž. ml. P. F., tak výroky o vine (odsudzujúci vo vzťahu k obž. ml. F. a oslobodzujúci vo vzťahu k obž. ml. B.) a výrok o náhrade škody a výrok, ktorým bola poškodená J. K. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaná na civilný proces, zostali nedotknuté.

Poškodená J. K. síce v odvolacom konaní uplatnila aj ďalšiu škodu, avšak o tejto už odvolací súd nebol oprávnený v tomto konaní rozhodnúť, ale poškodená si ju bude musieť uplatniť v inom konaní.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.